

OFENSIVO DE SATANO

Abbé René Laurentin

Fino de la 19-a jc. kaj la unua duono de la 20-a jc. mirinde al ni demonstros taktikon de la malbona spirito; ĝi estas la taktiko, kiun profete priskribis Ch. Baudelaire: La plej arogantaj ruzaĵoj konsistas en tio, ke li nin konvinkigas pri sia neekzistado. Tiun ĉi citaĵon de Baudelaire memorigis ripete Johano Paŭlo la Dua.

Ni do estas atestantoj de du fenomenoj, kiuj ĉiam pli disvastiĝas: antaŭ ĉio temas pri interveno en kulturajn, socialajn kaj politikajn strukturojn, poste danke al sukceso de tiu ĉi kaŝita agado eliĝas sur la surfacon malfermite satanecaj kultoj, ofte en provoka simileco, kiuj formas medion, el kiu estis forigita ĉio sankteca. Tiuj ĉi satanecaj kultoj ĉiam pli disvastiĝas inter la junularo.

Ni do travivas:

- kaŝitan kaj strukturan efikadon de la Malbonulo,
- lian elmergiĝon kun malkovrita vizaĝo en nia jarcento, ĉe kio oni ne forgesu, ke tiu ĉi malfermita manifestado havas tute anonimajn dimensionojn kaj estas sin realianta per anonima infiltrado.

Struktura akiro de potenco

Sukceso de Satano en la nuna epoko konsistas en tio, ke li anstataŭis sian senperan agadon, kiu kaŭzas timon el diablo, per alia, anonima, nevidebla kaj trankviliga agado, kiu enpenetras senbrue ĉiam pli en socialan medion, sen porti la sigelon „reganto de tiu ĉi mondo“, ĉar li uzas homajn „agentojn“, kiuj aktivis sur strategie gravaj lokoj. Tio do aspektas tiel, kvazaŭ li transprenus stilon de diskreta ĝenerala direktoro, kiu tenas en la mano ĉiujn ŝnuretojn, sen bezono mem vidiĝi sin publike.

Tiu ĉi metamorfozo efektiviĝis tre rapide kaj efike. La homa socio estis religieca kaj antaŭ ĉio kristaneca. Intertempe ĝi fariĝis tiom sekulara kaj laikeca, ĝis la nesubpremada bezono de la religio tute renversiĝis, ĝis ofte ĝi eliĝis en memmortigajn kaj rekte satanecajn sektojn.

Abbé René Laurentin

Eligo de Dio

La moderna historio de la civilizacio baziĝas en eligo de Dio kaj ekzalteco de la homo.

Ekde la tempo de renesanco progresas anstataŭigo de humanismo per deismo, kiu transformiĝis je racionalismo de filozofoj de la 18-a jc. kaj sekve poste je marksisma ateismo de la 19-a jc., kiu trovis sian daŭrigon en ekonomia materialismo. Ambaŭ nur malmulte diferenciĝas, kiel diras Chesterton. La tento de la hereda peko, kiu ricevis aspekton de bela mito, akiris en la nuna tempo tute konkretan formon: La homo sin devas liberigi de Dio. Ĝi proklamis ĉion transcenan kiel subpremantan diktaturon kaj samtempe kiel trompan bildon, kiun oni devas forigi. Dio, la Kreinto kaj fonto de ĉio bona, estis proklamita kiel tirano, kiu devas esti eligita el la konscio de la homo, kie Li estas respondecata pri ekesto de turmentantaj pensoj. La dankado devas cedi al malfido; la konsento al revolto; la infaneca amo al malemo; la kredo al rifuzo; „Vivu Dio“ al devizo „Morton al Dio!“; humileco al fiereco de la venka emancipo.

Post agresiva fazo de revolto, kiu signis la 19-an kaj komencon de la 20-a jarcentoj, iĝis la faligita Dio en konscio de la homoj Granda Forestanto. Militantan ateismon de iuj grupoj anstataŭis agnosticismo, kiu estas tre disvastigita. Antaŭe ĝin konfesis ĉirkaŭe 250 milionoj, en la jaro 2000 ĉirkaŭe unu miliardo. Subtilaj meĥanismoj de diabla tento, kiujn al ni malkaŝas libro Genezo (Gen 3,3-5), denove ekvivis en la moderna konscio. Dio diris al vi: Ne manĝu el la arbo de sciado, por ke vi ne mortu, sed tio estas lia finto, por malhelpi vin esti kiel Dio mastroj super la mondo kaj ekkonadi bonon kaj malbonon. Puberta, per siaj progresoj ebriiĝinta homaro de la 19-a jc. en tio trovis grandan ŝaton: Homo! Rigardu, nun vi elkreskis kaj baldaŭ vi estos mastro de tiu ĉi mondo. Vi havas ekscion. Vi ne bezonas Dion kaj lian providencon. La progreso kaj tekniko superos malriĉecon, malsanojn, militon kaj eble eĉ la morton. La Dio volas vin teni en sklaveco, sed vi estas maturaj por libereco. Ja eĉ pli: Dio tute ne ekzistas. Vi povas senpune decidi pri lia morto. Vi mem estas dio de la estonteco. Tion ĉion – ne sen troigo – heroldis diablo pere de marksismo kaj kredo je scienco en la 19-a jarcento. Ĝi estis profetaĵo de la nova feliĉo, kiu devus ekstari sur ruinoj de la superita kristanismo kaj ĝia morta Dio.

La scienco estis certa, ke ĝi pruvos verecon de la ateismo: Estas neniu kreinto, evolucio estas pli ol kreada. La progreso de la homo postulas falon de Dio. La disvolviĝo de la moderneco surprize sin turnis kontraŭ Dio, por ke ĝi povu agi prospere de la homo: prospere de lia aŭtonomio kaj kontraŭ Dia transcendo. Sed ĉi ĉio kondukis de liberalaj eŭforioj ĝis disreviĝoj kaj ofte ĝis malespero. La progreso superis nek malriĉecon, nek malsaton, nek militon, malsanon aŭ morton, male en multaj direktoj ilin ankoraŭ pli disvastigis. La homo, kiu forgesis pri sia deveno kaj sia dia destino, falis en absurdecon. Lia civilizacio fariĝis civilizacio de timo, en kiu trankviligaĵoj kaj drogoj iĝis lia

ĉiutaga pano. La homo sen Dio estas totale elrelegita, li havas neniun bazon de la vivo kaj neniu estontecon.

La valoroj, kiujn kreis tiu ĉi civilizacio, devus anstataŭi elanon fontantan el Dio. Anstataŭis Lin. Ili sin turnis kontraŭ kreitaĵoj. La ĉefa produktado sur ĉi tiu planedo estas produktado de mortigaj armiloj. Drogoj fariĝis monda superpotenco: ili vivtenas mafiojn, Fajran Ĉevalon kaj aliajn organizojn. Por Kolumbio estas drogoj la ĉefa kaj la plej granda industria faktoro. Ja eĉ la amo, reduktita je nura sekso, sin orientiĝis al morto: ununura zorgo estas, kiel travivi ĝuon, sen ebleco de koncipado, kaj se kun koncipado, do sen ebleco de nasko. Legaligo de abortigoj, ofte subvenciataj, kulpas pro pli granda nombro da mortintoj ol koncentrejoj kaj gulagoj entute.

En ĉiuj ĉi trajtoj, konfliktoj, fiaskoj kaj vojo en kaoson estas eble tute klare distingi realismon de Satano, kiu surprenas aspekton de diversvariaj impetegaj grupoj: mediaj, komercaj, publikaj kaj ofte eĉ leĝaj strukturoj disvastigas nelimigite en la tuta mondo tiom da tentoj, ke Satano tute ne devas penadi kaj manaĝi. La potencaj „impetegaj grupoj“ efike subtenas tiun ĉi evoluon direktantan al apokalipsa fino.

Ĉu ne apartenas al agado de Satano ankaŭ novtempa disvastiĝo de islamo, kiu larĝe superas disvastiĝon de kristanismo kaj kiu kun si alportas ĉiam pli aktivan kaj konsternigan konekton de rekte furiozanta fanatismo kaj religio, kaj tion religion, kiu eĉ kultas la saman Dion de la Biblio?

La genienco de Satano baziĝas en tio, kiel li dum duonjarcento disvastigadis en Oriento praktikan kaj en Okcidento ekonomian materialismon. Respondo al tio estas kreskanta „sovaĝa religieco“ en formo de novaj sektoj, inkluzive de satanistaj. En tiu ĉi horo de la sukceso jam povas do Satano eliri el ombro de kaŝeco kaj lasi publike ovacii sin kaj la pekon. ■

Laŭ libro: Le démon: mythe ou réalité?